

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobkyně: **FORMICOLA, a. s.**
sídlem Kopeční 1009/12, Slezská Ostrava, 710 00 Ostrava
zastoupená Ing. Tomášem Hlaváčkem, daňovým poradcem
sídlem 28. října 767/12, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2020, č. j. 24616/20/5200-11434-701858,
ve věci daně z příjmů fyzických osob,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyni byla dodatečný platebním výměrem Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 26. 3. 2018 za zdaňovací období 1. 1. 2013 až 31. 12. 2013

Shodu s prvopisem potvrzuje

doměřena daň z příjmu právnických osob, zrušena daňová ztráta a uložena povinnost uhradit penále. Odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 6. 2020, č. j. 24616/20/5200-11434-701858 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a dodatečný platební výměr potvrdil. Žalobou došlou soudu dne 2. 9. 2020 se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí i dodatečného platebního výměru.

Žalobní body

2. Žalobkyně vykážala v letech 2010, 2011 a 2013 daňovou ztrátu. Dne 10. 9. 2017 na základě výzvy k podání dodatečného daňového přiznání za rok 2013 nově místo daňové ztráty tvrdila daňovou povinnost. Po proběhlém postupu k odstranění pochybností vydal dne 26. 3. 2018 správce daně dodatečný platební výměr. Proti němu podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaný rozhodl až 2. 7. 2020. Podle žalobkyně uplynula lhůta pro stanovení daně dne 1. 7. 2017, nebo v případě extenzivního výkladu prodloužení lhůty pro stanovení daně o rok v důsledku výzvy k podání dodatečného daňového přiznání nejpozději 1. 7. 2019. Platební výměr nabyl právní moci až 2. 7. 2020, tedy po jejím uplynutí.
3. Dále žalobkyně namítla nesprávné a neúplné právní posouzení. Žalobkyně za kontrolované období roku 2013 neměla žádné příjmy - dividendy či příjmy z prodeje účasti na dceřiné společnosti, na které by se aplikovalo ustanovení § 19 odst. 1 písm. ze) zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), s navazující aplikací § 25 odst. i) zákona o daních z příjmů. Právní posouzení žalovaného je založeno na základě domnělých příjmů. Naopak chybí aplikace § 24 odst. 8 zákona o daních z příjmů, čímž došlo k chybnému posouzení osvobození domnělých příjmů, přičemž zde byly příjmy zdanitelné, byť byly realizovány až ve zdaňovacím období roku 2014, když podle žalobkyně není sporné, že k 1. 1. 2014 prodala část podniku.

Stanovisko žalovaného

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. K námitce uplynutí lhůty pro stanovení daně poukázal na ustanovení § 38r zákona o daních z příjmů, na jehož aplikaci nemá vliv následné podání dodatečného daňového přiznání a doměření daňové povinnosti, když rozhodující je existence původně vyměřené daňové ztráty za období roku 2013. K námitce nedodržení lhůty pro vydání odvolacího rozhodnutí stanovené žalovanému pokynem MF-5 č. j. MF-21968/2015/39 žalovaný uvedl, že pokyn není obecně závazným předpisem a lhůta zde stanovená je pouze pořádkovou lhůtou stanovenou interním normativním aktem, jejíž nedodržení nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
5. K námitce vztahující se ke zvýšenému základu daně o částku úroku z dluhopisů žalovaný odkázal na bod 24 napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že správce daně nikdy netvrdil, že se prodej podniku týkal pouze akcií, ani neposoudil prodej podniku jako prodej akcií, pouze uvedl, v souladu s předloženým důkazem, že součástí převáděné části podniku k 1. 1. 2014 bylo mj. 100% akcií společnosti Adast Systems. Nesprávné uvedení odstavce ustanovení § 19 odst. 1 písm. ze) zákona o daních z příjmů nemohlo mít vliv na zkrácení žalobkyniných práv, jak bylo vysvětleno v bodě 34 napadeného rozhodnutí.

Posouzení krajským soudem

6. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobkyni, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů

Shodu s prvopisem potvrzuje

a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili

Zjištění ze správního spisu

7. Žalobkyně dne 6. 12. 2012 emitovala podnikové dluhopisy v zaknihované podobě s nominální hodnotou 1,- Kč v celkovém objemu 80 000 000 Kč se splatností 1. 12. 2027 s úrokovým výnosem 8% p. a. Z takto získaných prostředků žalobkyně podle svého vyjádření z 22. 5. 2017 použila 65 milionů na nákup akcií společnosti Adast Systems; kupní cenu zaplatila v prosinci 2012 a k 11. 12. 2012 byla zapsána jako jediný akcionář této společnosti. Druhá část 15 mil. Kč byla investována v roce 2013 formou půjček a úvěrů.
8. V roce 2013 žalobkyně uplatnila finanční náklady z titulu úroků z dluhopisů ve výši 6 355 555,67 Kč, jako náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů.
9. Dne 1. 1. 2014 prodala žalobkyně část podniku včetně 100% akcií společnosti Adast Systems společnosti ADAMOVSKÉ STROJÍRNY A ŽELEZÁRNY a.s. Změna jediného akcionáře byla ve veřejném rejstříku zapsána k 23. 4. 2014.
10. V řádném daňovém přiznání za rok 2013 žalobkyně uplatnila daňovou ztrátu - 234 822 Kč, která byla vyměřena platebním výměrem na daňovou ztrátu z příjmů právnických osob.
11. Správce daně následně dospěl k závěru, že část úroků odpovídající nákupu akcií společnosti Adast Systems nelze zahrnout do daňových nákladů, a proto žalobkyni dne 19. 6. 2017 vyzval k podání dodatečného daňového přiznání. Žalobkyně dne 10. 9. 2017 dodatečné daňové přiznání za rok 2013 podala, místo daňové ztráty vykázala základ daně a přiznala daň v kladné výši; uvedla, že akcie společnosti Adast Systems byly v částce cca 58,9 mil. Kč uhrazeny z vlastních zdrojů a částkou 6,1 mil. Kč z emise dluhopisů.
12. Výzvou k odstranění pochybností ze 4. 10. 2017 správce daně zahájil postup k odstranění pochybností ohledně úhrady za akcie Adast Systems. Žalobkyně na výzvu reagovala podáním ze dne 18. 10. 2017, ve kterém své tvrzení o podílu, ve kterém byly akcie Adast Systems hrazeny z vlastních zdrojů a z emise dluhopisů, zopakovala. Správce daně však tvrzení na základě předložených důkazních prostředků neuvěřil a naopak dospěl k závěru o prokázání původního tvrzení žalobkyně z 22. 5. 2017, podle kterého byly akcie hrazeny z emitovaných dluhopisů v částce 65 mil. Kč. Poté, co žalobkyni s výsledkem postupu k odstranění pochybností seznámil, rozhodl dodatečným platebním výměrem dne 26. 3. 2018, kterým žalobkyni daň doměřil. Proti němu podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

Dosavadní řízení a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

13. Krajský soud dne 10. 2. 2022 napadené rozhodnutí zrušil. Námitku prekluze práva stanovit daň důvodnou neshledal. Souhlasil však s žalobkyní, že daňové orgány neuznaly jí uplatněné úroky jako daňově účinný výdaj z důvodu, že byl vynaložen na příjem osvobozený od daně, kterým jsou příjmy z dividend a jiných podílů na zisku od společnosti Adast Systems. Žalobkyně však v posuzovaném období žádnou dividendu ani jiný podíl na zisku od této společnosti nezískala. Uplatněný výdaj tak nemohl souviset s příjmem z dividend nebo podílů na zisku, když takový nebyl dosažen.
14. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudek krajského soudu zrušil dne 29. 11. 2023, č. j. 7 Afs 76/2022-33. Nesouhlasil s úvahou krajského soudu, že

nebyl – li dosud v souvislosti s vynaloženým nákladem dosažen odpovídající osvobozený příjem, nemůže se jednat o náklad podléhající § 25 odst. 1 písm. i) ZDP. I v případě nedaňového příjmu neplatí totiž, že by musel být dosažen v totožném zdaňovacím období jako náklad vynaložený na něj. Podstatný je vždy účel a důvod, za kterým byly příslušné náklady vynaloženy, tedy k dosažení jakých příjmů sloužily. Nejvyšší správní soud nesouhlasil proto s „*kategorickým tvrzením*“ žalovaného, že akcie jednoznačně generují výnos v podobě dividend, resp. podílu na zisku, který je od daně osvobozen, a naopak přisvědčil žalobkyni, že vylučování úroků s držbou podílu není automatickým postupem. Je vždy třeba podle konkrétních okolností posoudit, co bylo účelem nákupu podílu. Závěr krajského soudu Nejvyšší správní soud proto považoval za přinejmenším předčasný a uložil krajskému soudu posoudit, „*zda daňové orgány pochybily, pokud na základě provedeného dokazování a okolností věci uzavřely, že akcie byly zakoupeny za účelem dosažení příjmů, které nejsou zahrnovány do základu daně, protože jsou příslušné úrokové náklady v tomto rozsahu daňově neuznatelné podle § 25 odst. 1 písm. i) ZDP*“.

15. Krajský soud nyní opakuje, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobkyni, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili

K námitce marného uplynutí lhůty pro stanovení daně

16. Podle žalobkyně má následné doměření daně za rok 2013 zásadní vliv na běh lhůty pro stanovení daně, vyplývající z § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů, protože prodloužená lhůta pro stanovení daně původním uplatněním daňové ztráty se již neuplatní.
17. K této otázce se krajský soud vyjádřil již ve svém předchozím rozsudku. Vzhledem k nezměněné právní i skutkové situaci je krajský soud svým posouzením vázán, a proto je zde pouze opakuje (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, čj. 4 As 3/2018-50, náleží Ústavního soudu České republiky sp. zn. III.ÚS 3285/22 ze dne 27.6.2023).
18. Podle § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů, platného do 31. 12. 2013, *lze-li uplatnit daňovou ztrátu nebo její část ve zdaňovacích obdobích následujících po zdaňovacím období, v němž daňová ztráta vznikla, jako položku odčitatelnou od základu daně, lhůta pro vyměření jak pro zdaňovací období, v němž daňová ztráta vznikla, tak i pro všechna zdaňovací období, za která lze tuto daňovou ztrátu nebo její část uplatnit, končí současně se lhůtou pro vyměření za poslední zdaňovací období, za které lze daňovou ztrátu nebo její část uplatnit. Obdobně se postupuje při uplatnění ztráty po převodu podniku nebo jeho samostatné části, fúzi společností nebo rozdělení společnosti.* Ustanovení bylo následně změněno v terminologii, když místo lhůty pro vyměření daně byla upravena lhůta pro stanovení daně, smysl úpravy zůstal stejný.
19. Vlivem následného zrušení uplatněné ztráty se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 10. 8. 2021 č. j. 10 Afs 3/2020-38, kdy posuzoval vliv následného vykázání (a vyměření) daně dodatečným daňovým přiznáním v září roku 2017 za zdaňovací období roku 2012, v něm původně byla vykázána ztráta. Nejvyšší správní soud uzavřel, že následné zrušení daňové ztráty není pro běh delší prekluzivní lhůty určující a zrušení daňové ztráty nepůsobí ex tunc (viz bod 15 tohoto rozsudku). V přijaté právní větě pak vyslovil, že „*speciální delší lhůta pro vyměření daně z příjmů podle § 38r odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., o*

daních z příjmů (ve znění před novelizací provedenou zákonem č. 170/2017 Sb.), zůstává zachována, i když je původně uplatněná daňová ztráta, která běh delší lhůty způsobila, později zrušena dodatečným daňovým přiznáním. Z povahy věci totiž není možné, aby jednou rozběhlá prekluzivní lhůta byla zkrácena jen v důsledku právního jednání jedné ze stran právního vztahu“.

20. V nyní posuzované věci jde o situaci identickou a krajský soud nevidí žádný důvod pro to, aby se od shora uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu odchýlil. Vycházejí z toho, že následné přiznání a stanovení daně nemá vliv na běh speciální delší lhůty pro stanovení daně vyplývající z § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů, trvala v posuzované věci lhůta pro stanovení daně z příjmů za rok 2013 do 1. 7. 2022, v souladu s § 148 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) a § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů. Úvahy žalobkyně o jejím (ne)prodloužení v důsledku výzvy k podání dodatečného daňového přiznání, podání dodatečného daňového přiznání a dodatečného platebního výměru nejsou pro věc relevantní, když lhůta pro stanovení daně ke dni vydání napadeného rozhodnutí neuplynula bez ohledu na uvedená rozhodnutí správce daně či podání žalobkyně. Délka odvolacího řízení rovněž nemá na uvedené žádný vliv. Žalobní námitka není důvodná.

Námítky k chybnému posouzení uplatněných nákladů

21. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že daňové orgány neuznaly uplatněné úroky z dluhopisů za rok 2013 ze dvou důvodů:
22. a) do 11. 12. 2023 z důvodu jejich neuznatelnosti podle § 19 odst. 1 písm. ze) bod 1 ZDP. Podle § 25 odst. 1 písm. i) ZDP *za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat zejména výdaje (náklady) vynaložené na příjmy, které nejsou předmětem daně, na příjmy od daně osvobozené nebo nezahrnované do základu daně (...)* Podle § 19 odst. 1 písm. ze) bod 1 ZDP *od daně jsou osvobozeny příjmy z dividend a jiných podílů na zisku, vyplácené dceřinou společností, která je poplatníkem uvedeným v § 17 odst. 3, mateřské společnosti;*
- b) od 12. 12. 2013 do 31. 12. 2013 z důvodu jejich neuznatelnosti podle § 25 odst. 1 písm. zk) ZDP.
23. Žalobkyně v žalobě sporovala neuznatelnost uvedenou sub a), k níž namítla, že správce daně a žalovaný nezohlednili, že žalobkyně za kontrolované období nedosáhla žádných příjmů (dividend či příjmů z účasti na dceřině společnosti), na které by se aplikovala ustanovení § 19 odst. 1 písm. ze) a § 25 odst. 1 zákona o daních z příjmů.
24. K této otázce se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v citovaném kasačním rozsudku. Krajský soud se proto v souladu s jeho pokynem zabýval účelem zakoupení akcií ve společnosti Adast Systems, tedy zda byly zakoupeny za účelem dosažení dividend nebo podílu na zisku v této společnosti. Krajský soud předesílá, že posouzení žalobkyně jako mateřské společnosti a společnosti Adast Systems jako společnosti dceřiné ve smyslu § 19 odst. 3 písm. b) a c) ZDP není mezi účastníky sporné.
25. Jak Nejvyšší správní soud poukázal v odstavci 23 svého kasačního rozsudku, daňové orgány vycházely z toho, že se jednalo o náklad vynaložený za účelem držby podílu na dceřině společnosti spojené s generováním osvobozených dividendových příjmů, přičemž žalobkyně ani v daňovém řízení nenamítla, že by tyto náklady souvisely s jakýmkoliv zdanitelným příjmem. Krajský soud ověřil, že žádnou takovou námitku žalobkyně nevznesla ani v žalobě, kde uvedla pouze „*vrcholem nesprávného právního posouzení a*

nezákonného postupu v dané situaci představuje aplikace ust. § 19 odst. 1 písm. ze) ZDP s navazující aplikací ust. § 25 odst. i) ZDP, když jak prvostupňový správce daně, tak žalovaný nijak neosvětlili a nevypořádali se s tím, že za kontrolované období žalobce nedosáhl žádné příjmy (dividendy či příjmy z prodeje účasti na dceřiné společnosti), na které by se ustanovení aplikovala. Právní posouzení žalovaného je tedy založeno pouze na základě domnělých příjmů“ (podtržení provedla sama žalobkyně). I v doplnění žaloby žalobkyně zdůraznila, že nerealizovala žádné příjmy osvobozené od daně. Z uvedeného jasně vyplývá, že žalobkyně argumentuje pouze nedosažením osvobozeného dividendového příjmu, nikoliv nedostatkem úmyslu osvobozený generovat.

26. Nesporným účelem zakoupení akcií ve společnosti Adast Systems tedy bylo dosažení dividend nebo podílu na zisku v této společnosti. Žádný jiný účel žalobkyně netvrdila, a to ani v žalobě, ani v daňovém řízení, ačkoliv jí v tom nic nebránilo. Podstatou obrany žalobkyně v daňovém řízení bylo užití peněžních prostředků získaných z emitovaných dluhopisů, kdy žalobkyně nejprve uvedla, že je použila na nákup posuzovaných akcií, následně změnila názor a tvrdila, že akcie koupila z jiných prostředků. Tato argumentační linie byla vyřešena v daňovém řízení a v žalobě uplatněna nebyla. Za situace, kdy zde není ani žádná indicie, jež by svědčila o jiném účelu nákupu akcií, krajský soud uzavírá, že daňové orgány nepochybily, když za daného skutkového a právního stavu uzavřely, že nákup akcií směřoval k držbě podílu na dceřiné společnosti spojené s generováním osvobozených dividendových příjmů.
27. Nosná argumentace žalobkyně spočívá v nedosažení těchto dividend v posuzovaném období a námitce domnělých příjmů, ze kterých daňové orgány vycházely. Tato byla Nejvyšším správním soudem v kasačním rozsudku shledána nedůvodnou. Nejvyšší správní soud uvedl, že i pro nedaňový příjem platí obecné východisko § 24 odst. 1 ZDP a nemusí být dosažen v totožném zdaňovacím období jako náklad vynaložený na něj (v podrobnostech viz odstavec 17 a 18 kasačního rozsudku). Nejvyšší správní soud proto shledal nesprávnou úvahu krajského soudu, že nebyl – li dosud v souvislosti s vynaloženým nákladem dosažen odpovídající osvobozený příjem, nemůže se jednat o náklad podléhající § 25 odst. 1 písm. i) ZDP. Tímto je krajský soud vázán. Daňové orgány se proto správně zaměřily na to, že žalobkyně uplatněné výdaje vynaložila s úmyslem generovat daňově osvobozený dividendový příjem, a proto jsou tyto podle cit. § 25 odst. 1 písm. i) ZDP neuznatelné. Žalobní námitka nedosažení příjmů v posuzovaném období není pro uvedený závěr relevantní, a není tedy důvodná.
28. Poslední žalobní námitka se týká vlivu prodeje podniku dne 1. 1. 2014 na daňovou uznatelnost uplatněných úroků z dluhopisu. Podle žalobkyně je na místě postupovat podle § 24 odst. 8 zákona o daních z příjmů.
29. Ani s touto argumentací se krajský soud neztotožňuje.
30. Podle § 24 odst. 8 ZDP, ve od 1. 1. 2014, *při prodeji obchodního závodu se nepoužijí ustanovení odstavce 2, která omezují uplatnění výdajů (nákladů) výší souvisejících příjmů u jednotlivě prodávaných majetků*. V odkazovaném odstavci druhém jsou uvedeny výdaje (náklady), které lze uplatnit jen do výše příjmů z prodeje jednotlivého majetku. Citované ustanovení by tedy ovlivňovalo posouzení výše nákladů, které by žalobkyně uplatnila v souvislosti s prodejem obchodního závodu v roce 2014, jejichž výše by podle § 24 odst. 8 ZDP nebyla omezena výší příjmu z tohoto prodeje. Nijak nedopadá na nyní posuzované období roku 2013 a zde uplatněný výdaj spočívající v úrocích z dluhopisu. Konečně,

z citovaného ustanovení by pro žalobkyni prospěšná souvislost s posuzovaným obdobím nevyplývala ani v jeho znění před 1. 1. 2014, když došlo pouze k terminologické změně „prodej podniku“ na „prodej obchodního závodu“. I ve znění před 1. 1. 2014 citované ustanovení upravuje výši uplatněných výdajů, nikoliv jejich daňovou uznatelnost. Vzhledem k tomu, že žalobkyně žádné další vysvětlení ke své námitce neuvedla, je tak mimo předmět a důvody napadeného rozhodnutí.

31. Pokud by námitka snad směřovala k tomu, že účelem koupě akcií byl jejich prodej v rámci prodeje obchodního závodu a takto generovaný příjem, pak nic takového žalobkyně ani v žalobě, ani v daňovém řízení explicitně – a ani implicitně - neuvedla. Krajský soud nemůže za žalobkyni domýšlet žalobní body. Dle ustálené judikatury správních soudů, *obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Pokud by soud domýšlel argumenty za žalobkyni, přestal by být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

Závěr a náhrada nákladů řízení

30. Žaloba tak není důvodná, a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
32. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval. V tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 15. února 2024

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

v. z. JUDr. Zora Šmolková

Shodu s prvopisem potvrzuje

pověřený člen senátu

Z důvodu nepřítomnosti předsedy senátu podepsáno podle § 158 odst. 1 o.s.ř. zastupujícím členem senátu.

Shodu s prvopisem potvrzuje